

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐσεβείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρουσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
 Οὐδέλλη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπάρδοῦ, (συνέχ.)
 — *Louis Lurine*: ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρουσοῦ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ποῦτὸς το ἄφησε αὐτὸ ἐδῶ: (Σελίς 257).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἦθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν συμβολαιογράφον περὶ τοῦ Γεωργίου καὶ νὰ μάθῃ ἀκριβέστερον τί συνέβη ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἄγορᾶς οἰκίᾳ, φοβουμένη μήπως αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἐκρήξεως πολέμου τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ τι δὴποτε ἤθελε πάθῃ ὁ Γεώργιος, αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ μόνη ὑπόλογος. Τοῦτο διανοουμένη ἐλυπεῖτο σφόδρα.

— Καὶ πότε θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Γεώργιος; ὁ πατήρ μου ἐζήτησε νὰ τον ἰδῇ.

— Δὲν εἰξεύρω δεσποινίς... Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ἀγριάνθρωπος, λόγον δὲν εἴμπορεῖς νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ στόμα του. Φαντασθῆτε, δεσποινίς, ὅτι ἡ κυρία Μαλεζῶ ἀκόμη δὲν κατῴρθωσεν νὰ τον καταφέρῃ νὰ τρώγῃ μαζί μας ὅσον καιρὸν μένει εἰς τὴν οἰκίαν μας. Θέλει νὰ εἶνε πάντοτε μόνος. Διὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, πρέπει νὰ εἶνε μεγίστη καὶ ἀφρευκτὸς ἀνάγκη.

Ἡ Ἀντωνία ἀνέπνευσεν ἀνακουφισθεῖσα, διότι ἐφοβεῖτο αἰφνιδίον τινα καὶ ἀπροσδόκητον ἔφοδον τοῦ Γεωργίου. Ἦδη ἤσθάνετο ἐαυτὴν ἐλευθέραν.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Γεώργιος ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν ἔμενε κλειστὸς ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ τῷ παρεχώρησεν ὁ Μαλεζῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Διάφορα ἀντιμαχόμενα αἰσθήματα κατεῖχον τὸν δύσμοιρον νέον. Τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀπόφασιν, νὰ μὴ καταλίπῃ τὸν Ῥοβέρτον ἕρμαιον τῶν κακοβούλων ἀντιπάλων του καὶ ἐπεχείρησε νὰ συλλέξῃ τὰς ἀπαιτούμενας μαρτυρίας ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος τοῦ πελάτου του. Ἀλλὰ πολλὰς ἀπήντησε δυσχερείας, διότι οἱ πράκτορες τοῦ πατρὸς του ἐξουδετέρουν τὰς προσπάθειάς του καὶ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἀνεζήτησε μαρτυρίας τῆς ἀθωότητος τοῦ Ῥοβέρτου, ἐκεῖνοι ἀνεύρισκον μαρτυρίας ὑπὲρ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ.

Ὡστε, βλέπετε, καὶ ἡ ἐπίθεσις καὶ ἡ ὑπεράσπισις ἔλαβον τὰ μέτρα των, προπαρασκευαζόμενα εἰς τὸν προσεχῆ ἀγῶνα.

Τὰ προοίμια δὲ ταῦτα τοῦ ἀγῶνος ἐξηρέθησαν τὸν Γεώργιον καὶ ἐνίσχυσαν τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ.

Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀνάκρισις δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν συλλογὴν μαρτυριῶν κατὰ τοῦ Ῥοβέρτου, πρᾶγμα εὐκολώτατον, ἀφ' οὗ ὁ κατηγορούμενος ἦτο ἀντίπαλος τοῦ Καρθαγιάν, ἀλλ' ὅτι εὐσυνειδήτως ἐργαζομένη εἶχεν ἀναζητήσῃ πᾶσαν μαρτυρίαν εἴτε ὑπὲρ εἴτε κατὰ, ἕνα μόνον σκοπὸν ἔχουσα, τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας.

Πολλοὶ συλληφθέντες ὡς ὑποποιοὶ ἀνεκρίθησαν. Ἐκ τούτων χαλκεύς τις περιουδεύων ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, οὐτινος ἡ

παρουσία ἐν τῷ χωρίῳ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25 τοῦ μηνὸς παρετηρήθη, ἀνακριθεὶς ἀπελύθη, διότι ἀπέδειξεν ὅτι τὴν νύκτα ἐκεῖνην δὲν ἦτο ἐν τῷ χωρίῳ.

Ἀνεκρίθη καὶ ὁ Ῥούσος, ὅστις εἶχε διέλθῃ μέρος τῆς νυκτὸς μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς. Ἀλλὰ παρὰ τοῦ ποιμένου τούτου οὐδὲν κατῴρθωσαν νὰ μάθωσι. Προσῆλθεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν κάτισχυος, ὠχρὸς καὶ παραμορφῶν τὸ πρόσωπόν του διὰ φοβερῶν σπασμωδικῶν μορφασμῶν, οἵτινες καθίστων αὐτὸ βλακῶδες ἄμα καὶ φαιδρὸν. Ἐρωτώμενος δὲν ἀπεκρίνετο ὅθεν διὰ νὰ τα ἀναγκάσωσι νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, κατέφυγον εἰς τὰς ἀπειλάς. Τότε δὲ ἄν τον ἠκούετε, ἠθέλετε φρικιάσῃ! Ἐξέβαλε κραυγὰς ἀνάρθρους, κραυγὰς ἀγρίου θηρίου μᾶλλον ἢ ἀνθρωπίνου ὄντος.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλεως, ὅστις ἔτυχε παρὼν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, παρενέβη ὑπὲρ τοῦ βλακῶς καὶ κατέθεσε περὶ αὐτοῦ τὰς ἀρίστας πληροφορίας.

— Μόνον που δὲν ἴμιλει καὶ δὲν ἀκούει τόσο καλά, ἐλάττωμά, πού δὲν εἶνε καὶ τόσο κακὸ καμμιὰ φορά, εἰ δὲ μὴ εἶνε καλὸς δούλος... Βόσκει περιφρημα τὰ πρόβατά του καὶ ποτέ του δὲν πηγαίνει ἔς τὸ καπηλειό. Τὴν Τριανταφυλλιά τὴν συχωρεμένη τὴν ἀγαπούσε... Καὶ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ αὐτὴ τὸν ἀνέθρεψε... Πάντα τὸν ἐκύτταξε τὸν κακόμοιρο, καὶ αὐτὸς ἔτρεχε κατόπι τῆς ὄσῃ σκυλάκι... Αὐτὸς θὰ σκοτανότανε γιὰ τὴν συχωρεμένη, ὅχι νὰ τὴ σκοτώσῃ! Ναί! Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ὁ κακόμοιρος ἐγύρισε ἔς τὸ σπίτι ἔς τῆς δύο... δύο καὶ τέταρτο... Ἡ γυναῖκά μου ἀκουσε τὴν πόρτα τοῦ στάβλου που ἀνοίξε, καὶ μου εἶπε: Τὸν ἀκουσες; ἐγύρισε ὁ Ῥούσος ἀπὸ τὸ χορὸν...

Ὁ Ῥούσος ἤρχισε τότε νὰ τρέμῃ, τὸ πρόσωπόν του ἔγινε πελιδνόν, ἐξέβαλε ὀλολυγμὸν θρηνώδη, ὡς σκύλου ὀλολύζοντος τὴν νύκτα, καὶ πλήττων τὸν ἀέρα διὰ τῶν χειρῶν του, κατελήθη ὑπὸ σφοδρῶν σπασμῶν.

— Βλέπετε! εἶπεν ὁ ἐπιστάτης, ἄν τον παιδέψετε θὰ πεθάνῃ!... ὁ κακομοίρης... Δὲν ἔξερετε τί παράξενον μυαλό που εἶνε!... Μὰ δὲν το κάνει ποτέ του νὰ σκοτώσῃ μιὰ μυῖγα!

Πῶς να λάβῃ παράθεσις ὁ ἀνακριτὴς παρ' ἀνθρώπου παράφρονος; ἀλλὰ καὶ ἄν κατῴρθωνε νὰ λάβῃ, πῶς ἠδύνατο νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτῆς.

Διὰ τοῦτο ἀφῆκαν ἤσυχον τὸν ποιμένα καὶ τὸν ἀπέλυσαν.

Ὁ Γεώργιος διατρέχων τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον διὰ νὰ λάβῃ γῶσιν τοῦ ἐδάφους, συνήντησε τὸν Ῥούσον καὶ κατεπλάγη ἰδὼν τὴν μεταμόρφωσιν αὐτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν θολοὶ καὶ τὸ στόμα του συνεσπασμένον. Αὐτὸς ὁ τόσον ζωηρὸς καὶ στρυφνὸς ἐκάθητο συνεσταλμένος καὶ ἀκίνητος παρὰ τὴν ῥίζαν δένδρου, οὐδῶλος προσέχων εἰς τοὺς διαβάτας, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ὑπεδέχετο διὰ γρυλλισμῶν καὶ ἀλμάτων,

Ὁ Γεώργιος ἦλθε πλησίον τοῦ Ῥούσου, αὐτὸς δὲ οὐδὲ κἄν ἐκινήθη. Μάτην ὁ μαῦρος κύων του ὑλάκτει. δίδων εἰδήσιν εἰς τὸν κύριόν του· ἀλλ' αὐτὸς δὲν κινεῖται.

Ἐφαίνετο κοιμώμενος ἔξυπνος, τὰ βλέμματά του ἦσαν ἀτενῆ, ὡς ἐὰν ἔβλεπεν ὄπτασίαν τινα, καὶ δάκρυα κατέρρεον κατὰ τῶν παρεῖων του.

Ὁ Γεώργιος εἶπε τὸ ὄνομα τῆς Τριανταφυλλιάς· ὁ δὲ βλαξ ἐφρικίασεν, ἀλλὰ δὲν συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκστάσεώς του. Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς βαθείας ταύτης νάρκης καὶ τῆς τόσης ζωηρότητος, ἥτις τὸν ἐνεψύχωνεν ὅτε κατὰ πρῶτόν τον εἶδεν ὁ Γεώργιος!

Ὡς ἐνθυμεῖσθε ὁ Γεώργιος εἶδεν αὐτὸν κατὰ πρῶτον τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Νεβίλλην τὴν θαυμασίαν ἐκείνην θερρινὴν πρῶταν, καθ' ἣν συνήντησε τὴν Ἀντωνίαν. Τότε ὁ Ῥούσος καὶ ἡ Τριανταφυλλιά, ἐγέλων καὶ ἔπαιζον παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης ὅπου ἔπλυνεν ἡ Τριανταφυλλιά καὶ ὁ βλαξ τὴν ἐπειράζε καὶ ἐγέλων καὶ οἱ δύο.

Πόσον ἐλεύθερος καὶ ἀφροντις ἦτο ὁ Γεώργιος τὴν πρῶταν ἐκείνην συμπεριπατῶν μετὰ τῆς κομψῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀμαζόνος! Ἡ ἀτμόςφαιρα ἤδη μεστή εὐωδίας μεθυστικῆς, τὸ χλοερὸν τῶν δένδρων ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἡ γῆ ἐσειετο ὡς ἐλαστικὴ ὑπὸ τὸ βῆμά του. Ἡ στιγμή ἐκείνη ἦτο ἐξ ἐκείνων καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος βαδίζει ἐν ἀτμόςφαιρα καθαρωτέρᾳ, τὸ δὲ πνεῦμα αἰσθάνεται ἐαυτὸ ζωηρότερον καὶ δραστηριώτερον, ὅλον δὲ τὸ σῶμα ζωογονεῖται ὡς φυτὸν θωπευόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Τοιοῦτόν τι ἠσθάνετο συμπορευόμενος μετὰ τῆς ἀγνώστου ἀμαζόνος. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν τὰ πάντα ἀνετράπησαν!

Ἡ Ἀντωνία ἐξεστόμισε τὸ ὄνομα τῆς καὶ ὁ Γεώργιος ἀνταπήντησε διὰ τοῦ ὀνόματός του.

Μόλις ἠκούσθησαν τὰ δύο ὀνόματα, καὶ εὐθὺς ὁ αἴθριος οὐρανὸς ἐφάνη σκοτιζόμενος, ἡ περίξυ χλοερὰ θεὰ ἐφάνη μαραινόμενη, καὶ ἡ γῆ ἐφρικίασεν ὡς ὑπὸ κακοῦ ἀνέμου προσβληθεῖσα. Ὁ Γεώργιος εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν καρδίαν του συσφιγγομένην ἐν τῷ στήθει του.

Ἐφαίνετο ὅτι ἡ διπλῆ αὐτῆ εἰκὼν, φαιδρὰ τὸ πρῶτον, ζοφερὰ ἔπειτα, ἦτο ἡ σύνοψις τῆς ἱστορίας τοῦ βίου του, ἥτις ἤρχισεν ἐν τῇ χαρᾷ καὶ κατέληξεν εἰς τὴν θλίψιν.

Καταλιπὼν τὸν Ῥούσον κατέβη διὰ τοῦ λόφου εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὴν πρῶταν καθ' ἣν εἶχε συναντήσῃ τὴν Ἀντωνίαν.

Ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ καπηλείου εἰσηλθε, καὶ μετὰ δυσκολίας μὲν οἱ ὀφθαλμοὶ του διέκριναν τοὺς ἐν αὐτῷ, ἀλλ' εἶδε τὴν αὐτὴν ῥυπαρίαν καὶ ἀθλιότητα. Τὸν Φλέρην καὶ τὸν Μαδητὴν δὲν τοὺς εἶδεν ἐκεῖ χαρτοπαικτοῦντας, εἶδεν ὅμως τὸν Τρεχανέμην καθήμενον πρό τινος τραπεζίου καὶ ῥοφῶντα ῥακῆν. Ἡ ὄψις του ἀ-

θλίου γέροντος είχε πολὺ τὸ κτηνώδες.

Ἡ κυρὰ Πουρτοᾶ ἐκάθητο ἐν τῷ συν-
ῆθει τόπῳ τῆς πλέκουσα σιωπηλῶς.

Καὶ ὁ μὲν Τρεχανέμης οὐδὲ κἄν ἐφάνη
ὅτι ἠσθάνθη τὴν εἴσοδον τοῦ Γεωργίου,
ἀλλ' ἡ κυρὰ Πουρτοᾶ ὡς τον εἶδεν ὠχρί-
ασε καὶ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ
λέγουσα :

— "Ἀχ! κύριε Καρβαγάν. . . Πῶς ἤ-
ταν δὲ καὶ αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ τόσοσιν και-
ρὸν; . . . Τί ἀγαπᾶτε νὰ σας προσφέρω-
μεν; . . .

— Τίποτε!.. Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ σύζυγός σας;

— "Ἐχετε νὰ του 'μιλήσετε; ἠρώτη-
σεν ὑπόπτως. . . "Ἀχ! τὸν κατακαίμενον!
εἶνε ἄρρωστος τῶρα καὶ τέσσερες 'μέρες.
Εἶνε κατὰκοιτος 'ς τὸ στρώμα, ὁ ἰατρός
εἶπε νὰ μὴ 'μιλῇ καὶ νὰ μὴ τον ἰδῇ ψυ-
χῇ. . . Ἐφέρετε τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο ἔγει-
νεν ἡ ἀφορμὴ. . .

Ἄ Τρεχανέμης ὡς ἐμψυχωθεὶς ὑπὸ τῶν
λόγων τῆς κυρᾶς Πουρτοᾶ ἀνέκυψε καὶ
εἶπεν :

— Ἀληθινά, κύρ Γεωργάκη, τοῦ λό-
γου σου θὰ 'περασπίσης τὸ φονεῖα 'ς τὸ
κακουροδικεῖο;

— Ναί, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Μὰ εἶνε πράγματα καλὰ αὐτά, κύρ
Γεωργάκη; Νὰ κατατρέχετε τὴ φτωχο-
λογιά; Γιατί τάχατες νὰ μὴ πάρω ὁ κα-
κομοίρης ἀποζημιώσι καὶ νὰ ἰδῶ τὸ κε-
φάλι τοῦ φονεῖα 'ς τὴν καρμανιόλα; Αὐτὸ
δὲ δὲν το χωρεῖ τὸ μυαλό μου. . .

— Ἄν εἶνε ἔνοχος θὰ τιμωρηθῇ, καὶ
μεῖνε ἡσυχος, εἶπεν ὁ Γεώργιος μετ' εὐ-
σταθείας.

Πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον τοῦ ὁ Γεώρ-
γιος, ἀνοίγεται ἡ θύρα ἢ κατὰ τὸ ἐνδὸ-
τατον τοῦ καπηλείου, καὶ ἐπιφαίνεται ὁ
Φλέρης:

— Ἄ! κύριε Καρβαγάν! ἀνεφώνησεν.
Ἰσα, ἰσα ἤθελα νὰ ἔλθω νὰ σας εὐρω.

— Ὡς φαίνεται ἡ θύρα τοῦ ἀνδρός
σας δὲν εἶνε κλειστὴ εἰς πάντας ἀνεξαι-
ρέτως, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Γεώργιος πρὸς
τὴν κυρὰν Πουρτοᾶ.

— Ἐλάτε! εἶπεν ὁ γραμματεὺς καὶ
εἶλκυσε τὸν νέον ἔξω τοῦ καπηλείου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ
κατήρχετο τὸν Σηκουάναν, ὅπως ζητήσῃ
ἀπὸ κυρία, ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ, πλη-
ροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ συζύγου
αὐτῆς, ἡ Θηρεσία Λεκόντ καὶ ἡ μήτηρ

αὐτῆς, καθήμεναι ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐξ-
οικητικῆς οἰκίας των, ἐν τῇ ἰδίᾳ αἰθούσῃ,
ἐν ἣ εἶχον ἰδεῖ διὰ τελευταίαν φοράν τὸν
Λουδοβίκον Λεκόκ, παρετήρουν θλιβερῶς
τὸν ποταμόν, κυλίωντα τὰ τεθλωμένα
ὔδατα αὐτοῦ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λό-
φων τοῦ Σαίν-Κλού.

Ἡ φύσις ἐώρταζεν. Ὁ ἥλιος πρὸ μι-
κροῦ εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἐκ τῶν ὑψηλῶν
κορυφῶν τῶν ἀνθουσῶν καστανεῶν, τὴν
δὲ λάμπιν θερινῆς ἐαρινῆς ἡμέρας διεδέ-
χετο τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἐσπέρας.

Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ὑπὸ τὰ φυλλώμα-
τα, τὰ δὲ ἐφήμερα μυῖδια περιστρέφοντο
θευελλωδῶς ὡς χρυσὴ κόνις.

Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων κινουόντο ἐλα-
φρῶς ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὐρας, ὁ ἀήρ
ἦτο πλήρης ἀρωμάτων, καὶ τὰ φαιδρὰ
ἄσματα τῶν ναυτῶν προσέβαλλον τὰ ὄτα
τῆς ἀτυχοῦς νεανίδος, ἣτις ἐθρήνηε τὸν
μνηστῆρα αὐτῆς.

— Ἐνθυμεῖσαι, μητέρα, ἔλεγεν αὐτῇ,
ἐνθυμεῖσαι ὅτι, τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁ-
ποῖαν τὸν ἀπωλέσαμεν, διήλθομεν πολ-
λὰς ὥρας πλησίον αὐτοῦ τοῦ παραθύρου;
Ἄ καιρὸς ἦτο μελαγχολικός, ἡ γῆ ἐπεν-
θηφόρει, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κατηφῆς
τοπογραφία μοὶ ἐφαίνετο φαιδρὰ, διότι
ἡ εὐτυχία μου ἔδιδε θάλπος εἰς αὐτήν!
Καὶ τώρα, μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει κά-
λυμμα μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ
τῆς θαυμασίας ταύτης εἰκόνας. Τὸ πᾶν
πέριξ ἀναγεννᾶται, καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι
τὴν ζωὴν μου φθίνουσαν.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐ-
τῆς, ἃς ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— Διατί δὲν θέλεις ν' ἀναχωρήσῃς; ἐ-
ψιθύρισεν αὐτῇ. Διατί ἀρνεῖσαι ν' ἀπο-
μακρυνθῆς τῆς οἰκίας αὐτῆς, ἣτις σοὶ
ὑπενθυμίζει ἀδιακόπως ὀδυνηρὸν παρελ-
θόν;

— Ἡξέυρεις καλῶς, μητέρα, ὅτι ὑπε-
σχέθην νὰ μείνω μέχρις οὐ δὲν θὰ ὑπάρ-
χει πλέον οὐδεμίαν ἐλπίς.

— Καὶ τί δύνασαι λοιπὸν νὰ ἐλπί-
σῃς; εἶπε πικρῶς ἡ χήρα. Δὲν εἰξέυρεις
ὅτι τὸ πᾶν ἐτελειώσεν;

— Ὅχι, διότι ζῆ. . . καὶ ὁ Θεὸς δὲν
θὰ ἐπιτρέψῃ ν' ἀποθάνῃ. . . διότι εἶνε ἀ-
θῶς.

— Ἀλλοίμονον! κατεδικάσθη! αὐτοὶ
δὲ ἀκόμη οἱ ὅποιοι τὸν ὑπερησπίζοντο
τὸν ἐγκατέλιπον.

— Ὅχι ὄλοι.

— Ὁ πατήρ σου τὸν θεωρεῖ ἔνοχον,
ἀφοῦ παρητήθη τῆς ιδέας νὰ τὸν σώσῃ.

— Ὅχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Θηρεσία.

Ἐπειδὴ δ' ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐ-
θεώρει μετ' ἐκπλήξεως, ἐπανέλαβεν :

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐνεργεῖ, καὶ ὅτι
ἂν κρύπτεται, τὸ κάμνει διὰ τὸ φθάσῃ
ἀσφαλέστερον εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ἡ Θηρεσία εἰς οὐδένα ἐφανέρωσε τὸ
μυστικὸν τῆς διαβεβαίωσης, ἣν εἶχε λά-
βει δι' ὁδοῦ μυστηριώδους, ἐξερχομένη τοῦ
δωματίου τῶν μαρτύρων, μετὰ τὴν δη-
μοσίευσιν τῆς καταδίκης. Τὸ μυστικὸν
τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ τὸ προδώσῃ καὶ ἐφο-
βεῖτο ὅτι εἶπεν ἤδη πολλὰ!

Ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου οὐδὲν ὡς συν-
εμερίζετο τὰς φρούδας ἐλπίδας τῆς θυ-
γατρὸς αὐτῆς, μάλιστα δὲ ἐλυπεῖτο και-
ρίως βλέπουσα αὐτὴν ἐπιμένουσαν νὰ
βαυκαλιζῆται ὑπὸ θλιβερᾶς χιμαιρικῆς
ιδέας.

Καίτοι εἶχε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς
τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐμελλε νὰ γείνη
γαμβρὸς τῆς, ἐν τούτοις ἐθεώρει τὴν θέ-
σιν τῶν πραγμάτων μετὰ περισσοτέρως
τῆς Θηρεσίας ψυχραιμίας.

Ἦννοεὶ κάλλιστα ὅτι ὁ Λουδοβίκος
ἦτο ἀπολωλός, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἤ-
θελε συμβῆ.

Μεταλλαγὴ ποινῆς δὲν θ' ἀπέδιδεν αὐ-
τῷ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν τιμὴν, διότι ἡ κοινὴ
γνώμη εἶνε ἀδυσώπητος, οὐδέποτε δὲ
συγχωρεῖ ἐκείνους, οὓς ἔτυψεν ἡ δικαιο-
σύνη.

Τούτου ἕνεκεν, ἄμα ἡ συνδιάλεξις ἐπ-
ανήρχετο ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ ἀντικειμένου,
ὅπερ ἔκαμνεν αὐτὰς νὰ διαφωνῶσιν, ἡ
Θηρεσία ἔστρεφε τὴν ὀμιλίαν περὶ ἄλλα
ἀντικείμενα, ἣ ἐσιώπα.

Συχνάκις μάλιστα συνέβηνεν αὐτῇ νὰ
ἀπομακρυνθῆ τῆς μητρὸς τῆς, καὶ νὰ κα-
ταφύγῃ ἐν τῇ μοναξίᾳ, ἀφοῦ ἤθελεν ὀχυ-
ρωθῆ ἐν τῇ σιωπῇ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πρώτη ἡ κυρία
Λεκόντ ἐγκατέλειψε τὴν ὀδυνηρὰν συν-
διάλεξιν.

Ἠγέρθη, ἠσπάσθη τὴν Θηρεσίαν ἐπὶ
τοῦ μετώπου, καὶ εἶπεν αὐτῇ μετὰ θλί-
ψεως :

— Θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ σὲ
φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καὶ νὰ σοὶ
ἐμπνεύσῃ συνετὰς ἀποφάσεις.

Οὐδὲν ἀπήντησεν ἡ νεανίς, ὅτε δ' ἔ-
μεινε μόνη, ἐπορεύθη νὰ ἐρεισθῆ ἐπὶ τοῦ
ἐξώστου ἔνθα, συχνότατα εἶχεν ἀνταλ-
λάξει μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ἠδείας ἐκμυ-
στηρεύσεις.

Θόρυβος φωνῶν ἐπληξε τὰ ὄτα τῆς,
εἶδε δὲ ἐπὶ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τῆς
κρηπίδος Ἀντωνίου, τὸν ἀρχαιότερον τῶν
ἱκετῶν τῆς οἰκίας συνδιαλεγόμενον μετὰ
ἀνθρώπου ἐνδεδυμένου σχεδὸν ὡς ἐργά-
του ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς.

Ἡ συνδιάλεξις ἦτο βραχεῖα.

Ὁ γέρον θαλαμηπόλος εἶχε διαταγὴν
νὰ μὴ δέχεται κανένα διὰ τὰς κυρίας,
ἐξετέλει δὲ μετ' ἄκρας ἀκριβείας τὴν ἐν-
τολὴν ταύτην.

Ὅθεν ἔκλεισεν ἀποτόμως τὴν κιγκλί-
δα κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου τούτου,
ὅστις ἀπεμακρύνθη λίαν ἀποτεθαρρη-
μένος.

Ἡ ἀσήμαντος αὐτῇ σκηνὴ ὑπενθύμισε
τῇ δεσποινίδι Λεκόντ λίαν ὀδυνηρὰν ἀνά-
μνησιν.

Ὁ ὑπηρέτης οὗτος ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος,
ὅστις, ἐσπέραν τινα, εἶχεν εἰσαγάγει,
παρὰ τὴν θέλησιν του, τὸν μετρημεισμέ-
νον ἀστυνομικὸν πράκτορα, ὅστις ἤρχετο
νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον Λεκόκ δὲ Γεν-
τιλῆ.

Βλέπουσα αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετ'
ἀνθρώπου κοσμίως ἐνδεδυμένου, συνέλαβε
τὴν ιδέαν, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ξένου τού-

του είχε σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀτυχοῦς μνηστῆρος αὐτῆς, χωρὶς δὲ νὰ συλλογισθῆ περισσότερον, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως τῆς αἰθούσης.

Ὑπελόγιζεν ὅτι ἤθελε συναντήσῃ τὸν Ἀντώνιον εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἢ ἐπὶ τῆς κλίμακος, μὴ βλέπουσα δὲ αὐτόν, κατήλθε μέχρι τῆς ἀναβάθρας, ἔνθα εὔρε τὸν κηπουρόν, ὅστις ἐπληροφόρησεν αὐτήν, ὅτι ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἐξέλθει, ὅπως πορευθῆ εἰς Σαῖν-Κλοῦ καὶ ρίψῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἡ Ἐθρεσία ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ τὴν ἐπάνοδόν του περιδιαβάζουσα ἐν τῷ κήπῳ.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε, καὶ ἤδη τὸ ἄστρον τῆς ἐσπέρας ἔλαμπεν ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἡ ὄρα ἦτο κατάλληλος πρὸς ρεμβασμόν, ὄρα καθ' ἣν οἱ ἐρῶντες λέγουσι τοῦτο ταπεινοφώνως πρὸς ἑαυτούς, καθ' ἣν οἱ ἀγαπήσαντες ἀναπολοῦσι τὴν ἐνθύμησιν ἀφιπτάσης εὐτυχίας.

Ἡ μνηστῆ τοῦ καταδίκου ἀφέθη κατὰ μικρὸν εἰς τὸ μελαγχολικὸν θέλητρον τῆς σκιᾶς καὶ τῆς σιγῆς, καὶ ἠκολούθησε βραδέως δειροστοιχίαν, ἥτις ἐσχημάτιζεν ἐλιγμούς ἐν τῷ μέσῳ χλοερῶν πυκνῶν δένδρων, καὶ ἥτις κατέληγεν εἰς θύραν ἀγούσαν πρὸς τὴν ἐξοχὴν.

III'

Ἡ ἐξοχικὴ οἰκία, ἣν ὠκοδόμησεν ὁ κύριος Λεκόντ, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ χήρα αὐτοῦ κατῴκει καθ' ἅπαν τὸ ἔτος, ἔκειτο κατέναντι τοῦ Σηκουάνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐχωρίζετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο δι' εὐρείας κρηπίδος.

Αὐτὴ, πλήρης σπανίων ἀνθέων, προέκειτο τῆς ἀναβάθρας, καὶ συνεκοινωνεῖ ἐκ τῶν δύο πλευρῶν τῆς οἰκίας μετ' ἀπεράντου κήπου, ἐπιμελῶς διατετηρημένου.

Πέραν τῶν δεξαμενῶν καὶ τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ κήπου τούτου ἐξετείνετο ἀληθὲς δάσος ἐκ μεγάλων δένδρων, ὅπερ ἐκάλυπτε πολλὰ στρέμματα γῆς.

Κιγκλιδωτὴ θύρα, περιτετυλιγμένη διὰ κισσοῦ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ φυλλώματα, καὶ προήσπιζε τοὺς περιδιαβάζοντας κατὰ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων.

Ἐξωτερικῶς περιεστοιχίζετο ὑπὸ δρόμου, ὅστις ἦγεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Λουσάν.

Ὁ δρόμος οὗτος, ὀλίγον συχνάζόμενος, διήρχετο διὰ μέσου γαιῶν, ἔνθα αἱ πλύντριαι τῆς Βουλῶνης ἠπλουον ὀθῶνας, καὶ οἱ τυχοδιῶκται τῶν περιχώρων ἤρχοντο εὐχαρίστως νὰ κοιμηθῶσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως οὐδὼλος σχεδὸν ἐρριφοκινδύνευον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἠδύναντο ὅμως νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτοῦ, διότι αἱ κιγκλίδες εἶχον πολλὰς θύρας εἰς ἀναλόγους ἀποστάσεις, συνέπιπτε δ' ἐνίοτε οἱ ὑπνῆται νὰ διέρχωνται ἐκεῖθεν ἀποφεύγοντες οὕτω τὸν κύκλον τῆς Βουλῶνης.

Ἡ δειροστοιχία, ἣν ἠκολούθησεν ἡ δεσποινὴς Λεκόντ, διήρχετο κατὰ πρῶ-

τον ὑπὸ θολωτοῦ φυλλώματος, σχηματιζομένου ἐκ μεγάλων φηγῶν, αἵτινες διεσταύρουν τοὺς κλάδους αὐτῶν τριάκοντα πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, εἶτα στενομένη εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ καταστῆ ἀτραπός, διήρχετο ἀγρίας λόχμας, καὶ περιεστέφετο ἐλικοειδῶς μεταξὺ πυκνῆς αἰμασιᾶς καὶ τῶν κισσῶν τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφράγματος.

Ἡ ἡμέρα ἀπῆρχετο ταχέως, ὑπὸ δὲ τὰς μεγάλας φηγούς ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπέρχηται σκότος, ὅπερ ὅμως οὐδὼλος ἐτρόμαζε τὴν Ἐθρεσίαν.

Ἡ διάνοια αὐτῆς ἦτο πολὺ μακρὰν τοῦ περιφράκτου τούτου κήπου, ἔνθα διὰ πρώτην φοράν ὁ Λουδοβίκος εἶπεν αὐτῇ ἔτι τὴν ἡγάπα.

Ρεμβάζουσα οὕτως, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ἡ ἀτραπὸς ἀγεί κατὰ μῆκος τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφράγματος.

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησεν, ἵνα παρατηρήσῃ τὸν οὐρανόν, ὅστις ἀπεχρωματιζέτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἤναπτον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ὡς ἀνθη ἀνοίγοντα τὴν νύκτα.

Ἐλαφρὸς θροῦς ἀπέσπασεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ τῆς. Ἐβάδιζε τις μετὰ προφυλάξεως ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, παρατηρήσασα δὲ διὰ τῶν φυλλωμάτων τοῦ ἐπὶ τοῦ κιγκλιδωτοῦ κισσοῦ, εἶδεν ἀνθρωπὸν συνεσπειρώμενον ἐπὶ τῶν κιγκλίδων.

Δὲν ἦτο δειλή, ἐσκέφθη δὲ ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος θὰ ἦτο ἀπλῶς χωρικὸς ἀδιάκριτος, ὅστις διεσκέδαζε παρατηρῶν τὰς κυρίας τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας.

Αὐτὸ συνέβαινε συχνάκις, οὐδέποτε ὅμως τὸ τοιοῦτον τὴν ἀνησύχησεν.

Ἐτάχεν ἐν τούτοις τὸ βῆμα, ἵνα ἴδῃ ἂν ὁ περίεργος θὰ παρηκολούθει αὐτήν, τῇ ἐφάνη δὲ ὅτι οὗτος οὐδὼλος ἐκινεῖτο.

Ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασε πλησίον θρανίου ἐστηριγμένου ἐπὶ παλαιᾶς δρυός, ἥτις ὑψοῦτο ἀκριβῶς ἀντικρὺ μιᾶς τῶν θυρῶν τοῦ κιγκλιδωτοῦ, θρανίου, ἐφ' οὗ πλέον ἢ ἄπαξ εἶχε καθῆσει μετὰ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς.

Ἡθέλησε νὰ καθῆσῃ πάλιν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἐξηγήσῃ διατί, ὁ λογισμὸς αὐτῆς, ἀμα ὡς ἐκάθισεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἐπισκέπτῃν, ὃν ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἀποβάλλει.

— Τίς ἤξεύρει ἐὰν δὲν ἦτο ἀπεσταλμένος εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Λουδοβίκου; ἐπιθύρῃσεν αὐτῇ. Τίς ἤξεύρει ἐὰν δὲν εἶνε αὐτός, ὁ ὁποῖος περιτριγυρίζει εἰς τὸν κήπον, ζητεῖ δὲ εὐκαιρίαν διὰ νὰ μοι ὁμιλήσῃ;

Ἡκροάσθη, ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἤκουσε, καὶ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἠπατήθη.

Τὸ σκότος δὲν ἦτο ἀκόμη βαθύ, ἡ δ' ἀτμόσφαιρα ἦτο διαυγής, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἡ Ἐθρεσία ἐσκέφθη τότε ὅτι ἂν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ αὐτῆς θὰ ἀνησύχει. Ὅθεν ἠτοιμάζετο νὰ ἐγερθῆ, ὅτε λίθος ριφθεὶς ὑπεράνω

τοῦ κιγκλιδωτοῦ, ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

Ὁ λίθος οὗτος ἦτο περιτετυλιγμένος ἐντὸς χάρτου, ὅστις περιεῖχε τὰς ἐπομένους λέξεις, γεγραμμένας διὰ χονδρῶν χαρακτήρων:

« Ἐὰν θέλετε νὰ λάβητε εἰδήσεις περὶ τοῦ Λουδοβίκου, ἔλθετε. Σᾶς περιμένουν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ».

Ἀνέγνω καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν, οὐδὼλος σκεφθεῖσα ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος ὑπερβαίνουσα οὕτω τὸ περιφράγμα τοῦ κήπου ἐπὶ τῇ βάσει ἀνωνώμου εἰδοποιήσεως.

Ἐπίστευεν εἰς τὰ προαισθήματα, ἀφότος δὲ εἶδεν ἀνθρωπὸν συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ Ἀντωνίου, προησθάνετο ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἤρχετο ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς τοῦ Λουδοβίκου.

Ἡ Ἐθρεσία ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ τῆς οἰκίας ἐναπέθετον τὴν κλεῖδα τῆς θύρας τοῦ κήπου ἐντὸς ὀπῆς, ἠνεωγμένης πρὸς τὴν βᾶσιν τοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ ἐστηρίζοντο αἱ σιδηραὶ κιγκλίδες.

Εὔρεν αὐτὴν ἐν τῇ συνήθει θέσει τῆς, εἰσήγαγεν ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ, ἠνέφξε καὶ προῦχώρησε πρὸς τὸν δρόμον.

Παρητήρησεν ἀριστερά, πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ εὐρίσκετο ὁ ἀνθρωπὸς, ἀλλ' οὐδένα εἶδεν.

Τὰ μεγάλα δένδρα ἐξέτεινον τοὺς κλάδους αὐτῶν ὑπεράνω τῶν κιγκλίδων, ἐπὶ δὲ τῆς ὁδοῦ τὸ σκότος ἦτο ἤδη ἐπαισθητόν.

Ἀπεναντίας δεξιὰ ὑπῆρχον μόνον αἱ λόχμαι, αἵτινες οὐδεμίαν ἔρριπτον σκιάν, εἰς δὲ τὴν ἐξησθενημένην τοῦ λυκόφωτος λάμπιν, ἡ δεσποινὴς Λεκόντ διέκρινε δύο ἄτομα, ἄτινα προφανῶς ἐζήτησαν ἂν ἀποκρυφθῶσι, προσκολλώμενα ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἐπίσης ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν, ὀλίγον ἀπωτέρω, μέλαν ὄγκον ὁμοιάζοντα πρὸς ἄμαξαν.

Τότε μόνον ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο μόνη, ὅτι ὁ τόπος ἦτο ἔρημος, καὶ ὅτι ἂν προσέβαλλον αὐτήν, αἱ φωναὶ τῆς δὲν θὰ ἠκούοντο, διότι ἡ ἔπαυλις ἦτο μακρὰν.

Ἐκ συνέσεως, ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ κατωφλοῖου τῆς ἠμηνεωγμένης θύρας, ἵνα δύνηται, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, νὰ καταφύγῃ ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων.

Ὁ εἰς τῶν δύο ἐνεδρευόντων ἀτόμων ἐγκατέλειπε τὸν σύντροφόν του καὶ ἦλθε πρὸς αὐτήν.

Ἡ νεανὴς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν περιμένῃ. Αὐτὸς ἐπλησίασε, βαδίζων κατὰ μῆκος τοῦ περιφράγματος, ὅτε δ' ἦτο δύο μόνον βήματα μακρὰν αὐτῆς, ἡ Ἐθρεσία ἀνεγνώρισεν ὅτι οὐδὼλος εἶχε τὸ παράστημα τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου ἀποβληθέντος ἀνθρώπου.

Ἡτοιμάζετο ἂν ἀποσυρθῆ, ὅτε ὁ ἀγνωστος οὗτος τῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ὁ πατήρ σου θέλει νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Ὁ πατήρ σου! ἐπανέλαβεν ἡ δεσποινὴς Λεκόντ. Ἄ! καλὰ τὸ ἐγνώριζον ἐγὼ ὅτι δὲν τὸν ἐγκατέλειπε. Ποῦ εἶνε;

— Δύο βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἐκείνης, ἣτις σταθμεύει εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου. Δὲν τολμᾷ νὰ φανερωθῆ, διότι, καθὼς γνωρίζετε, ἀναζητεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Ὀλίγας στιγμὰς μόνον ἤμπορεῖ νὰ συνδιαλεχθῆ μαζύ σας καὶ δὲν θὰ καταβῆ τῆς ἀμάξης. Ἐχει ὅμως μίαν σπουδαιοτάτην πληροφορίαν νὰ σᾶς ζητήσῃ.

— Ὁδηγήσατέ με, κύριε, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Θηρεσία.

Ὁ ἀγνωστος προηγήθη ἀμέσως, ἡ δὲ δεσποινὶς Λεκόντ τὸν ἠκολούθησεν.

Ἐβάδιζε παραπλεύρως τῶν κιγκλίδων, βήματα δὲ τινὰ ἀπὸ τῆς θύρας, διέβη πλησίον τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοῦ, ὅστις εἶχε μείνει ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα.

Ἡ Θηρεσία διέβη ἐπίσης, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν παράδοξον τοῦτον σκοπόν.

Αἴφνης ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν δύο βραχιόνων, οἵτινες ἐνηγκάλιζοντο αὐτὴν ἐκ τῶν ὀπισθεν. Ταύτοχρόνως ὁ ἄνθρωπος, ὅστις προηγείτο αὐτῆς, ἐστράφη βιαίως καὶ ἐναπέθεσε μανδύλιον ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς.

Ἡ Θηρεσία μόλις ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ φωνάξῃ διὰ πνιγομένης φωνῆς :

— Βοήθειαν ! Βοήθειαν !

ΙΘ'

Τὴν κραυγὴν ταύτην τῆς ἀπελπισίας ἡ Θηρεσία δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ καὶ διὰ δευτέραν φοράν.

Τὸ μανδύλιον ἔκλεισεν αὐτῇ τὸ στόμα, οἱ δὲ συλλαβόντες αὐτὴν βραχίονες, τὴν ἀφῆρπασαν.

Ἡ ἀμάξα, πρὸς τὴν ἔφερον αὐτὴν, ἐστάθμευε δέκα βήματα μακρὰν, ὁ ἠνίοχος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἔτοιμος νὰ μαστιγώσῃ τοὺς ἵππους, ἀμὰ ἡ ἀρπαγὴ ἤθελε συντελεσθῆ.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύ, καὶ οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἐν τούτοις, ἡ πρόσκλησις εἰς βοήθειαν τῆς νεάνιδος εἶχεν εἰσακουσθῆ.

Ἄνθρωπός τις, ἐκεῖνος, ὃν εἶχε παρατηρήσει διὰ τῶν φυλλωμάτων τοῦ κισσοῦ, ἀνεπήδησεν ἀφῆνης ἐκ τῆς σκιᾶς, ἔνθα ἦτο κεκρυμμένος, καθ' ὃν καιρὸν ἡ δεσποινὶς Λεκόντ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ὑποτιθεμένου ἀπεσταλμένου τοῦ κυρίου Λεκόκ.

Διὰ τριῶν ἀλμάτων κατέφθασε τοὺς ἀρπαγὰς, καὶ ἐπετέθη κατ' αὐτῶν δι' ἰσχυρῶν ραβδισμῶν.

Οἱ κακοῦργοι οὐδὲν περιέμενον νὰ προσβληθῶσιν ἐκ τῶν ὀπισθεν, διὸ δὲν ἐβράδυνε ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν δυστυχῆ νεάνίδα.

Ὁ κρατῶν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ ἔλαβε κτύπημα ἐπὶ τοῦ κρανίου καὶ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς.

Ὁ ἕτερος, πληγωθεὶς εἰς τὸν ὦμον τὴν ἀφῆσε καὶ αὐτός, καὶ ἀνεχώρησε τροχάδην, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐνασχοληθῆ περὶ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς χλόης.

Ὁ σωτὴρ τῆς Θηρεσίας οὐδὲν ἐσκέ-

φθη περὶ αὐτῶν. Ἀπήλαξε τὴν νεάνίδα τοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐπιδέσματος, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν σηκώσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἵνα τὴν φέρῃ μακρὰν τοῦ ἐπικινδύνου ἐκείνου μέρους, παρετήρησεν ὅμως ὅτι δὲν εἶχεν ἀπωλέσει τὰς αἰσθήσεις τῆς, καὶ ὅτι ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ βαδίζῃ.

Ἐπανεῦρε μάλιστα τὸν λόγον ἵνα εἴπῃ αὐτῷ διὰ φωνῆς διακεκομμένης :

— Εὐχαριστῶ, κύριε... μὴ μ' ἐγκαταλείψητε, σᾶς παρακαλῶ... ἡ θύρα τοῦ κήπου ἔμεινεν ἀνοικτὴ... ὀπισθεν τῆς κιγκλίδος θὰ εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ....

— Ἐλάτε, δεσποινίς, καὶ μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Ἀκουμῆσατε ἐπάνω μου.

Ἡ Θηρεσία ὑπήκουσεν ἔννοεῖται δὲ ὅτι οἱ ἐπιτεθέντες δὲν ἐπεχείρησαν δευτέραν ἐπίθεσιν.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶχε λόγους ἰσχυροὺς ἵνα μὲν ἤσυχος, ἀφοῦ ἐπέβη ἤδη τῆς ἀμάξης, ἣτις ἔτρεχε δρομαίως πρὸς τοὺς Παρισίους.

Ἡνεάνις καὶ ὁ ἐκ τύχης προστάτης αὐτῆς εὔρον πράγματι τὴν θύραν ἀνοικτὴν, ἀφοῦ δὲ διέβησαν αὐτὴν, οὗτος ἔσπευσε νὰ τὴν κλείσῃ διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδός, ἣν ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ κλειθροῦ, διότι ἠδύναντο νὰ τὴν φθάσωσιν ἔξωθεν τιθέμενοι τὴν χεῖρα διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων.

Ὅσῳ γενναία καὶ ἂν ἦτο ἡ Θηρεσία, τοσοῦσῳ συνεκινήθη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ καὶ ἔπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὅτε τῇ ἔρριψαν τὴν ἐπίβουλον εἰδοποίησιν.

Ὁ ἀγνωστος ἔστη ὀρθίος πρὸ αὐτῆς καὶ περιέμενεν ἐν στάσει σεβασμοῦ, ἵνα αὐτῇ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία δὲν ἠδύναντο νὰ ἰδῇ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, διότι ἦτο νύξ, ἐκ τοῦ ἀναστήματος ὅμως καὶ τῆς στάσεως αὐτοῦ, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώριζε τὸν ἐπισκέπτην, ὅστις εἶχεν ἔλθει νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλειως.

Ἦτος ἐμάντευσεν ὅτι ἡ νεάνις περιέμενεν ἐξ αὐτοῦ ἐξηγήσεις, διότι τῇ εἶπεν ἡρέμα :

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, δεσποινίς, πῶς εἶχα τὴν καλὴν ἰδέαν νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς γρίλις. Κάθε ἐμπόδιον διὰ καλόν. Ἄν ὁ ὑπηρέτης σας μὲ ἀφινε νὰ ἔμβω μέσα, δὲν θὰ εὐρισκόμουν ἐκεῖ, ὅταν αὐτοὶ οἱ τιποτένιοι ἔπεσαν ἐπάνω σας.

— Εἰσθε λοιπὸν σεῖς, κύριε, τὸν ὁποῖον εἶδον ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου... ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Σᾶς εἶδα καὶ ἐγώ... καί, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον, ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνει διπλα στὸν κήπον, σᾶς εἶδα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα...

— Εἶχα καταβῆ διὰ νὰ εἴπω εἰς τὸν γηραιὸν ὑπηρέτην μου νὰ σᾶς δεχθῆ... ἀλλ' ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν αὐλὴν εἰσθε μακρὰν καὶ ὁ Ἄντωνιος εἶχεν ἐξέλθει... Ἐπιθυμεῖτε ἴσως νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὴν μτέρα μου ;

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν Λεκόντ.

— Εἶμαι ἡ κόρη τῆς.

— Εἰς τὴν κυρίαν Λεκόντ, χήραν τοῦ κυρίου Λεκόντ, ὁ ὅποτος ἦτο τραπεζίτης εἰς τὸ Παρίσι.

— Εἰσθε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, κύριε, θὰ εἶνε εὐτυχὴς νὰ σᾶς δεχθῆ, καὶ ἐὰν θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε...

Ταῦτα εἰπούσα διήλθε τῆς ἀτραποῦ, ἣν εἶχεν ἤδη ἀκολουθήσει, βαδίζουσα πλησίον τοῦ σωτήρος τῆς, ὅστις ἐφαίνετο ἀμηχανῶν ἐκ τῆς θέσεως εἰς τὴν ἡ τύχη τὸν ἔρριψεν.

Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ δὲν εὐρίσκετο εἰς ὀλιγωτέραν αὐτοῦ ἀμηχανίαν, διὰ λόγους ὅμως ὅλως διαφόρους. Εὐρίσκετο μᾶλλον ἐν ἀμηχανίᾳ ἢ συγκεληνημένῃ, καθόσον ὁ κίνδυνος, ὃν εἶχε διατρέξει, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔκαμιν αὐτὴν ν' ἀπωλέσῃ τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

Ἐν τούτοις, ἐθεώρει τὸ παράδοξον τοῦτο συμβᾶν ὑπὸ ἰδιαιτέρων ἔποψιν.

Οὐδὲν ἄμφεβαλεν ὅτι ἡ παγίς, εἰς ἣν ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε, δὲν εἶχε στηθῆ ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Λεκόκ, εἶχε δὲ δίκαιον σκεπτομένη οὕτω, ἀφοῦ μετεχειρίσθησαν τὸ ὄνομα τοῦ καταδίκου ἵνα προσελκύσῃ τὴν μνηστὴν του εἰς ἐνέδραν.

Ἦτο ὅμως παρά ποτε πεπεισμένη ὅτι ὁ προστάτης οὗτος, ὅστις ἔφθασεν ἐξαπίνης τόσῳ καταλλήλως, τῇ ἀπεστάλῃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Λουδοβίκου.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐσκέπτετο μᾶλλον νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν ὁποίας εἰδήσεις τῇ ἐκόμιζε, παρὰ διὰ τοὺς κακοῦργους, οὓς εἶχε τρέψει εἰς φυγὴν.

Ὁ προστάτης ὅμως ἐσκέπτετο μᾶλλον τὰς συνεπειὰς τῆς λαβούσης χώραν πάλης, καθ' ὅδον δὲ εἶπε τῇ προστατευομένη αὐτοῦ :

— Νομίζω πῶς εἶνε καλὸ νὰ στείλωμε ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη σας νὰ σηκώσῃ ἐκεῖνον τὸν κακοῦργο ποῦ ἔπεσε στὸν δρόμο. Πιστεύω πῶς δὲν τὸν ἐσκότωσα... ἤμπορεῖ ὅμως νὰ ἔχω καὶ χεῖρι ἄτυχου... καὶ ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ ἔχω ἀνάγκη νὰ παρουσιάσω μάρτυρας, οἱ ὅποιοι νὰ μαρτυρήσουν πῶς ἔγεινε τὸ πρᾶγμα... καὶ ἔπειτα καὶ ἂν εἶνε πληγωμένος, δὲν ἤμποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσωμε καὶ χωρὶς βοήθεια...

— Κύριε, διέκοψεν ἡ Θηρεσία, διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, σᾶς ὀφείλω τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἔχω μίαν χάριν νὰ σᾶς ζητήσω. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ εἰπῆτε οὔτε λέξιν εἰς κανένα δ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβη πρὸ ὀλίγου... εἰς κανένα, οὔτε εἰς τὴν μτέρα μου.

— Ἄν ὅμως, δεσποινίς, εἶνε ἄνθρωπος σκοτωμένος...

— Καθόλου δὲν πρέπει νὰ κατηγορήτε τὸν ἑαυτὸν σας, διότι τὸν ἐκτυπήσατε διὰ νὰ μὲ προστατεύσετε κατὰ τῶν βιαιοτήτων τοῦ ἀθλίου ἐκείνου. Ἐὰν σᾶς κατηγορήσουν θὰ παρουσιασθῶ ἐγὼ διὰ νὰ σᾶς ὑπερασπισθῶ. Ἐννοεῖτε δὲ καλῶς ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ προσέβαλλον εἶνε

οί ἴδιοι, οἱ ὅποιοι κατώρθωσάν νὰ καταδικασθῆ ὁ Λουδοβίκος.

— Ὁ Λουδοβίκος ; ἐπανελάθεν ὁ ἀνθρωπος ἐνεός.

— Ναί, ὁ πατήρ του θὰ σὰς εἶπεν ... ἐπειδὴ εἶμαι βεβαία . . . ὅτι σὰς ἔστειλεν ὁ πατήρ του.

— Μὲ συμπάθειο, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ τίποτε . . . Δὲν ἤξεύρω γιὰ ποῖόν ὀμιλεῖτε.

— Πῶς ! δὲν ἔρχεσθε ἐκ μέρους του ; Δὲν σὰς ἔστειλεν ὁ . . .

Ἡ Θηρεσία δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν τῆς.

Παρατήρησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ τὸ φῶς φανοῦ, καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ἡ κυρία Λεκόντ, ἀνυπομονοῦσα διὰ τὴν παρατεταμένην ἀπουσίαν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἤρχετο εἰς ἀναζήτησίν τῆς, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Ἀντωνίου.

— Βλέπω ὅτι ἠπατήθη, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ μνηστὴ τοῦ καταδίκου, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ μὴ ἀναφέρετε εἰς κανέναν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου συνέβη, καὶ νὰ μὴ διαφεύσετε τὴν διήγησιν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω.

Οὐδὲν ἀπήντησεν ὁ σωτήρ, ἡ δὲ Θηρεσία, συναντήσασα τὴν μητέρα αὐτῆς εἰς τὴν στροφὴν τῆς ἀτραποῦ, οὐδόλως ἐδίστασε ν' ἀρχίσῃ οὕτω :

— Σὲ ἀνησύχησα πολὺ, δὲν εἶνε ἀλήθεια, μητέρα ; Πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσεις. Σοῦ φέρω τὸν κύριον, ὁ ὅποιος ἔχει κατὶ σπουδαῖον νὰ σὰς εἰπῆ.

Ἦτο περίεργος ἡ εἰκὼν, ἦν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρίστων τὰ τέσσαρα πρόσωπα συνηροισμένα ὑπὸ χλοερὸν θόλον. ὑπὸ τὴν λάμπιν ἐνὸς φανοῦ, καὶ μὲ φυσιογνωμίαν ἀξίαν περιγραφῆς.

Ὁ ἀνώνυμος ἐπηλύς συνέστρεψε τὸν πῖλον του, ὃν εἶχεν ἀφαιρέσει ἵνα χαιρετίσῃ τὴν μητέρα τῆς Θηρεσίας.

Ἐκπληκτος καὶ ἠγανακτισμένη, ὅτι ἔβλεπε τὴν θυγατέρα αὐτῆς συνοδευομένην ὑφ' ἐνὸς ἀγνώστου, ἡ κυρία Λεκόντ παρετήρει αὐτοὺς ἐναλλάξ, ἀγνοοῦσα παρὰ τίνος ἐκ τῶν δύο νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Ὁ Ἀντώνιος, μάλλον τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐκπληκτος, παρετήρει δι' ἀγρίων βλεμμάτων τὸν ἀνθρωπον, εἰς ὃν εἶχε κλείσει τὴν θύραν.

Μόνη ἡ Θηρεσία ἦτο ἡρεμος καὶ σχεδὸν μειδιῶσα.

— Τὸ λάθος εἶνε τοῦ Ἀντωνίου, ἐπανελάθεν αὐτὴ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τόνου, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὸν κύριον, ὁ ὅποιος ἐξήτει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ καὶ ὁ ὅποιος, ἐνῶ ἀναχωροῦσε, μὲ παρετήρησε ἀπὸ τὸ κιγκλιδωτὸν περιφραγμὰ εἰς τὴν δεινροστοιχίαν εἰς τὴν ὁποίαν περιεδιάβαζον. Ἀπευθύνθη πρὸς ἐμέ, καὶ τῷ ἡνοῖξα τὴν θύραν. Θέλεις ν' ἀναβῶμεν εἰς τὴν αἴθουσαν ;

Ἡ χῆρα τοῦ τραπεζίτου εἶχε πολλὰς παρατηρήσεις νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἐσκέφθη ὅμως ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ

εἶπῃ τι, καὶ ἀποφάσισε νὰ ὑποστῆ τὴν παράδοξον ἐπίσκεψιν, ἣν ἐπέβαλεν αὐτῇ ἡ Θηρεσία.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Λεκόντ, λαμβάνουσα τὸν βραχιόνα τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ποιῶσα νεῦμα εἰς τὸν ἰκέτην νὰ προηγηθῆ ἵνα φωτίσῃ τὸν δρόμον δι' οὗ ἐκράτει φανοῦ.

Ὁ ἀνθρωπος ἠκολούθησε χωρὶς ποσῶς νὰ παρακληθῆ, ἀλλ' εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τὴν φυσιογνωμίαν συνεσταλμένην.

Προφανῶς δὲν περιέμενε τοιαύτην λύσιν, ἀπροόπτου συμβάντος, ἐὰν δὲ οὐδόλως μετρημελεῖτο, διότι ἔτρεξεν εἰς βοήθειαν νεάνιδος προβληθείσης ὑπὸ κακούργων, ἦτο ἴσως δυσηρεστημένος διότι εὐρέθη ἀκουσίως αὐτοῦ ἀναμεμιγμένος εἰς μυστήριον δι' αὐτὸν ἀκατάληπτον.

Ἀφίκοντο ταχέως εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ ἀνήλθον εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν, ἐν ἣ εἶχε λάβει χώραν ἡ σκηνή, ἡ προηγηθεῖσα τῆς συλλήψεως τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

—

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Νομίζω ὅτι σὰς τρομάζω ὀλίγον, εἶπε, παρατηρῶν ἐν τέλει τὴν σύγχυσίν τῆς. Ἡ κοινὴ γνώμη μοὶ ἀπέδωκεν ἰδιότητος σοβαροτέρως τῆς τοῦ ριζοπάστου. Διήλθον χρόνον τινὰ, ὡς σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου, εἰς ἓν ἀγροτικὸν διαμέρισμα. Δὲν εἶχον ἐκεῖ ἄλλο τι νὰ πράττω ἢ νὰ ἐκτελῶ τὰ χρέη τοῦ ἱεροκλήρου τοῦ τόπου, ὅστις ἀπουσίαζεν ἐπ' ἀδεία. Καὶ πῶς νομίζετε ὅτι κατέληξεν ἡ δοκιμασία μου ; Ὁ γαιοκτῆμων ἀρχων μὲ ἀπεκάλεσε κοινωνιστήν. Οἱ ἐκμισθωταὶ μὲ κατήγγειλαν ὡς ἀνατροπέα, ὡς ἐμπρηστήν, ὁ φίλος μου ἱεροκλήρῳ μετεκλήθη ἐν τάχει, ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἔχει ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὀμιλῆ εἶνε ἐξόριστος ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου, τόσον, ὥστε μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιστρέψω πάλιν εἰς τὴν ἀγροικίαν ἐκείνην, ὅπου ἠθέλησα νὰ κάμω καλόν. Θὰ μὲ ἐξεδίδωκεν ὡς ἀγριον θηρίον.

Μετὰ τὴν πλήρη εἰλικρινείας ἐξομολόγησιν ταύτην, ἀπεμακρύνθη τῆς τραπέζης καὶ ἔλαβε καθισμα ὅπερ ἐτοπαθέτησε πλησίον τοῦ διβανίου ὅπου ἐκάθητο ἡ Μέρση.

— Μετὰ τὰ λεχθέντα, βεβαίως θὰ ἦσθε περίεργος νὰ γνωρίσητε ποῖον ἦτο τὸ ἐγκλημα μου, εἶπεν ἐρωτῶν. Ἐννοεῖτε Πολιτικὴν Οἰκονομίαν καὶ τοὺς νόμους τῆς Προσφοράς καὶ Ζητήσεως ;

Ἡ Μέρση ὠμολόγησεν ὅτι οὐδὲν ἐνόει ἐκ τούτων.

— Οὔτε ἐγὼ πλείοτερον ὑμῶν... εἰς χώραν οἰκουμένην ὑπὸ χριστιανῶν, ἐπεῖπεν. Ἀἴ λοιπόν !... Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ ἐγ-

κλημά μου. Ἀκούσατε ἤδη τὴν ἐξομολόγησίν μου, ὡς θὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ἡ θεία μου. Θὰ σὰς τὴν εἶπω εἰς δύο λέξεις.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐτήρησε σιγὴν.

Ἡ Μέρση, ἥτις τὸν ἐθεώρει δειλῶς, παρατήρησε νέαν ἔκφρασιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του...

Ἄχ ! ἡ ἔκφρασις αὕτη ἦτο ἡ ἀγαθὴ καὶ τῇ ἀνεκάλει τὰς πρώτας ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε περὶ αὐτοῦ διατηρήσει.

Ὁ ἱεροκλήρῳ τοῦ Ἀσύλου ἐπανεφάινετο.

— Πρὶν κληθῶ νὰ ἐκτελέσω τὰ χρέη τοῦ ἱεροκλήρου, ἠκολούθησεν, οὐδεμίαν εἶχον ἰδέαν τοῦ τί ἐστὶν ἡ ζωὴ τοῦ ἐκμισθωτοῦ γεωργοῦ εἰς μέρη τινὰ τῆς Ἀγγλίας ; ὄχι, δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδεῖ τόσον φρικώδη ἀθλιότητα, ὁποίαν εἶδον εἰς τὰς καλύβας ἐκείνας ; δὲν εἶχον ἀκόμη γνωρίσει τόσην εὐγενῆ ὑπομονὴν καὶ καρτεροψυχίαν πρὸς ἀντοχὴν κατὰ παντοίων στερήσεων καὶ ταλαιπωριῶν, ὁποίαν συνήνησα, καταπλήξασάν με, παρὰ τοῖς καλοῖς ἐκείνοις ἀνθρώποις. Διότι οἱ μάρτυρες τῶν ἀρχαίων χρόνων ἠδύναντο τοῦλάχιστον καὶ ν' ἀποθνήσκωσιν, ἀφοῦ ὑφίσταντο τὰ μαρτύρια. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῶν γεομαρτύρων τούτων, διηρώτων ἑμαυτόν, ἐν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποφέρωσι καὶ νὰ ζῶσιν, ὅπως τοὺς ἔβλεπον καθ' ἐκάστην περὶ ἐμέ... Ναί !... Πῶς νὰ ζῶσιν, ἀπὸ ἐβδομάδος εἰς ἐβδομάδα, ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀντικρύζοντες τὸ φάσμα τῆς πείνης ; Πῶς νὰ ζῶσι βλέποντες τὰ καχεκτικὰ τέκνα των νὰ ἠλικιῶνται πλησίον των, ὅπως καὶ ταῦτα μίαν ἡμέραν ἐργασθῶσιν ἵνα στερῶνται τῶν πάντων ; Πῶς νὰ ζῶσι μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς εἰρῆνης τῶν πενήτων ὡς μοναδικὸν μέλλον ὅταν ἡ ἡλικία καὶ ἡ ἐπίπονος καὶ ἐν στερήσεσιν ἐργασία τοὺς καταβάλλῃ ; Ἐδημιουργήθη λοιπὸν ἡ ὥραία τοῦ Θεοῦ γῆ, ὅπως ἀνεχώμεθα βλέποντες ἐπ' αὐτῆς μοχθοῦντας καὶ ἀδικουμένους ἀστοργότατα τοὺς ὁμοίους μας ;... Ὡ ! δὲν δύναμαι νὰ ἀναλογισθῶ τάνωτέρω, δὲν δύναμαι λέξιν περὶ αὐτῶν νὰ προσφέρω, καὶ τώρα ἀκόμη, χωρὶς νὰ ὑγρανθοῦν οἱ ὀφθαλμοί μου.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἔκλινε θλιβερῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἄχ !.. Ἡ Μέρση τὸν ἀνεγνωρίζεν ἡδη...

Ἦτο, ναί ! ἐκεῖνος !... ἦτο ὁ ἀνὴρ ὁ παραμυθῶν καὶ ἠδύνων τοὺς πάσχοντας !

Καὶ ἐκείνη, ἀκίνητος τὸν ἤκουε, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς καθηλωμένους ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὴν καρδίαν ἐξαρτωμένην ἀπὸ τῶν χειλέων του, εἰς τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στάσιν, ὅπως ποτὲ εἰς τὸ βάθος τοῦ καϊδίου τοῦ Ἀσύλου...

— Ἐπραξα ὅ,τι ἠδύναμην, συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς θέσεως τῶν ἐγκαταλελειμμένων ἐκείνων, ἐξηκολούθησεν. Εἶπον εἰς τοὺς γαιοκτῆμονας ὑπὲρ τῶν γεωργῶν : «Οἱ ἀνθρωποι οὗτοι στεροῦνται τῶν πάντων ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, δότε εἰς αὐτοὺς νὰ ζήσωσιν !»... Ἄλλ' ἡ Πολιτικὴ

Οικονομία ανέβησε κατὰ τῆς ἀποτροπαίου ταύτης προτάσεως, οἱ δὲ νόμοι τῆς Προσφορᾶς καὶ Ζητήσεως ἀπέστρεψαν ἀπ' αὐτῆς τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτῶν ὄψιν. Τὰ ἡμερομίσθια, ἅτινα κωλύουσι μόνον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ν' ἀποθνήσκωσιν, εἶνε τὰ μόνὰ ἡμερομίσθια, μοὶ εἶπον, ἅτινα πρέπει νὰ τοῖς δίδωσι. . . Καὶ διατί; Διότι οἱ γεωργοὶ ἐξαναγκάζονται νὰ τὰ δέχωνται! Καλὰ λοιπὸν! τοῖς ἀπήντησα. Θὰ κάμω ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζονται πλέον νὰ τ' ἀποδέχωνται. Συνήθροισα τότε τὰς ἀτομικὰς μου δυνάμεις. . . Ἐγραψα εἰς φίλους μου καὶ ἀπέστειλα τινὰς τῶν ταλαιπώρων τούτων εἰς μέρη τινὰ τῆς Ἀγγλίας, ἔνθα ἡ ἐργασία των θὰ ἡμείβετο ἐπαρκέστερον, αἵτινες ἐνέργειά μου ὑπῆρξαν τόσαι ἀφροσύνη κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ. Σὰς τὸ εἶπον, κατόπιν τούτων, δὲν μοὶ εἶνε πλέον δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψω ἄλλοτε ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο. Ἔστω! Ἐγενόμην ὁμοῦ γνωστὸς εἰς Λονδῖνον καὶ δύναμαι ν' ἀνοίξω καταλόγους συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων. Οἱ ἐπονεϊδιστοὶ νόμοι τῆς Προσφορᾶς καὶ Ζητήσεως δὲν θὰ εὗρωσι πλέον παθητικῶς ὑποτασσομένους γεωργοὺς εἰς τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο, ἢ δὲ ἀνοικτιρῶν Πολιτικῆ Οἰκονομία θὰ βιασθῆ νὰ δαπανήσῃ συμπληρωτικὰ τινὰ ποσὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τόσον βεβαίως, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι εἶμαι, ναί, ὁ ριζοσπάστης, ὁ κοινωνιστῆς, ὁ ἀνατροπεὺς ἐκεῖνος Ἰούλιος Γκραῦ.

Ἠγέρθη, ἐζήτησε διὰ νεύματος συγγνώμην ἐπὶ τῇ θέρμῃ τοῦ λόγου του. . . καὶ περιῆλθεν εἶτα τὸ δωμάτιον.

Ἠλεκτριθεῖσα ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ, ἡ Μέρση τὸν ἐμίμηθη.

Ὅταν ἐκεῖνος, στραφεὶς, εὐρέθη κατέναντι αὐτῆς, τὸ βαλάντιόν της ἦτο εἰς τὴν χεῖρά της.

— Δέχθητε τὸν ἀσήμαντον ὀβολὸν μου, τῷ εἶπε ζωηρῶς, ἐνῶ παροδικὸν ἐρύθημα διεχέετο ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της, ὑπομενουσῆς τὸ βλέμμα του.

— Ὅχι! ὄχι! . . . εἶπεν ἐκεῖνος ὑπομειδιῶν, μολοντότι εἶμαι εἰς τῶν θεραπόντων τῆς ἐκκλησίας μας, δὲν φέρω μεθ' ἐμοῦ πάντοτε τὸν κορβανᾶν τοῦ ἐλέους.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη νὰ τὸν πείσῃ νὰ λάβῃ τὸ βαλάντιόν της.

— Μὴ μ' ἐκθέτετε εἰς πειρασμόν! ἀντεῖπεν ἐκεῖνος. Μάθετε ὅτι τὸ πρὸς ἀμαρτίαν εὐολισθότερον ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων εἶνε ὁ κληρικὸς, δοκιμαζόμενος ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ μιᾶς συνεισφορᾶς.

Ἡ Μέρση ἐπέμεινε καὶ ἐπέτυχεν.

Ἐδοκίμασε καὶ ὁ ἴδιος τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεώς του περὶ τῆς ἀνθρωπίνης τῶν κληρικῶν φύσεως, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμόν τοιαύτης παρακλήσεως καὶ ἐπιμονῆς, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ προτεταμένου βαλαντίου ἐν νόμισμα.

— Ἀφοῦ ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ λάβω . . . Ἰδοὺ λαμβάνω! εἶπεν. Εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλὸν παραδειγμα ὑπερδί-

δετε! Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συνδρομὴν ἣν ὄλων ἐγκαρδίως προσφέρετε! Ποῖον ὄνομα θὰ ἐγγράψω εἰς τὸν κατάλογόν μου;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης κατέπεσαν τεταπεινωμένοι.

— Μὴ ἐγγράφετε ὄνομα, εἶπε χαμηλοφώνως. Ἡ προσφορὰ μου εἶνε ἀνώνυμος.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει εἰσέτι, ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἠνεώγη.

Πρὸς ὑψίστην της ἀνακούφισιν. . . καὶ πρὸς μεγίστην ἐνδύμυχον δυσθυμίαν τοῦ Ἰουλίου. . . ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόυ καὶ ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ εἰσήρχοντο ὁμοῦ.

— Ἰούλιε! . . . ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. . . ἐνοῦσα τὰς χεῖρας εἰς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS LOURINE

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διήγημα

Ἀνέγνωσά που ὅτι τὸ ὕδωρ σπουδαῖον μέρος διεδραμάτισεν ἐν τῷ περιπετειώδει βίῳ τοῦ λόρδου Βύρωνος. Πολλάκις εἶδον τὸν εὐγενῆ ποιητὴν ἀναχωροῦντα τοῦ κόλπου τῆς Γενούης καὶ χωροῦντα πρὸς τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν θρασεῖαν γαλήνην γέροντος ναύτου. Ἴνα λύσῃ γελοῖαν τινὰ δυσκολίαν, διῆλθε τὸν Τάγον, οὐτινος τὸ ταχὺ ρεῦμα ἐξέθετεν αὐτὸν ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ. Ἐσπέραν τινὰ ἐν Βενετίᾳ ἐξῆλθε μεγάρου τινὸς τῆς μεγάλης διώρυγος καὶ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ ἀπλούστατα εἰς τὴν γόνδολάν του, ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα, ἵνα μεταβῆ εἰς τὴν κατοικίαν του νηχόμενος. Τὴν ἐπιούσαν ἠθέλησεν, ἐπαναλαμβάνων τὴν παραφροσύνην ταύτην, νὰ διαφύγῃ τῶν κωπῶν τῶν γονδολερετῶν αἵτινες εἶχον ἐκφοβίση τὸν ἀπτόητον ποιητὴν τῆς προτεραιᾶς διῆλθε λοιπὸν τὴν αὐτὴν διώρυγα, κολυμβῶν μετὰ τοῦ δεξιῦ βραχίονος καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατῶν μικρὸν φανὸν φωτίζοντα τὸν δρόμον του ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων καὶ τῶν γονδολῶν. Ἐπὶ τέλους, χωρὶς νὰ ἔχη Ἠρῶ τινὰ, ὠραίαν ἰέρειαν τῆς Ἀφροδίτης ἀναμμένουσαν αὐτὸν μεστὴν ἔρωτος, ὁ ποιητικὸς κολυμβητῆς διῆλθε τὸν Ἑλλησποντον, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἵνα λύσῃ τὸ ζήτημα περὶ οὗ συνεζήτου οἱ σοφοί, περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν συνεντεύξεων τοῦ Λεάνδρου.

Κατὰ τὸ πρῶτον εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξειδίον του ὁ λόρδος Βύρων ἔστη πρῶτιαν τινὰ εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου τῆς Ἀβύδου. Συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ Στεφάνου καὶ τοῦ κυρίου Ἐκενήδ, ὑποπλοίαρχου τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ ὁ ποιητῆς ἐφόρει παράδοξον ἐνδυμασίαν δι' εὐγενῆ οἶος ἦτο καὶ διὰ τὴν ὑπερφανίαν του. Εἶχε λευκὴν περισκελίδα, βαμβακερὸν ἐσωκάρδιον καὶ σκιαδίον ἐκ μέλανος ὀλοσηρικοῦ! . . . Ὁ Στέφανος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνῆψαν τὰ τσιμβούκια τῶν ὀ Βύρων ἐκάθησε τε-

θλιμμένος ἐπὶ πλατέος λίθου, συντετριμμένου σχεδόν, οὐτινος αἱ σχισμαδαὶ ἦσαν πλήρεις χόρτων καὶ ἀνθυλλίων. Ἐπὶ μακρὸν ἐθεώρησε τὴν θαυμασίαν μεγαλοπρέπειαν, ἣν ἐξέτεινε πρὸ αὐτοῦ ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα καὶ ἡ ἀνθισμένη φύσις, ὑπετονθόρουσε στροφὰς τινὰς ὡς ἀναμφιβόλως ἠύτοσχεδιάζεν· εἶτα ἐταπεινωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρρέμβασε.

Τὸ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ λόρδου Βύρωνος ἐκτυλισσόμενον θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπέστατον καὶ ἀντάξιον μεγάλου ποιητοῦ· ἠδύνατο ταῦτοχρόνως νὰ βλέπῃ, ἐκ τοῦ πλησίον εἶτε μακρόθεν, τὸν Ὀλυμπον, τὰς πεδιάδας τῆς Ἀσίας, τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰς νήσους τῶν Πριγκήπων καὶ τὸν Βόσπορον. Ἐν ταῖς στροφαῖς τὰς ὁποίας ἠύτοσχεδίασε πρὸς τιμὴν τοῦ λαμπροῦ τούτου πανοράματος, ὁ Βύρων ἐλάλει, μοὶ φαίνεται, περὶ ἐπιγείου παραδείσου· ὁ θαμβῶθεις αὐτοσχεδίαστῆς εἶχε δίκαιον· οὐδεὶς ἕτερος ἀπὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς παράδεισος. . .

— Τί σκέπτεσαι, μυλόρδε; ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἐκενήδ, ἀπ' οὗ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὸν ὦμον τοῦ εὐγενοῦς συνταξειδιώτου του.

— Μὰ τὸν Θεόν! οὔτε τὴν Ἀγγλίαν σκέπτομαι, ἢ ὁποία μὲ καταρᾶται, οὔτε τὴν σύζυγόν μου, ἢ ὁποία μὲ μισεῖ, οὔτε τοὺς φίλους μου. . . οἱ ὁποῖοι δὲν μὲ ἀγαποῦν!

— Σκέπτεσαι τὴν δόξαν, μυλόρδε;

— Ναί, ἀκριβῶς. . . σκέπτομαι τὴν ἐρωτικὴν δόξαν τοῦ ὠραίου Λεάνδρου! Ἐυρισκόμεθα ἴσως ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Ἀβύδου· ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ταύτης, ὁ εὐδαίμων ἐραστῆς ἰερείας τῆς Ἀφροδίτης, ὠρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐν ᾧ προσήγγιζεν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἐπνίγει δίκην ἀδεξιοτάτου τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὁμοῦ δὲν ἀπέχει πολὺ ἐντεῦθεν ἢ ἀπέναντι ὄχθῃ· ὁ πορθμὸς ἔχει πλάτος ἐνὸς μιλίου περίπου καὶ ρωμαλέος τις κολυμβητῆς δύναται νὰ τὸν διέλθῃ ἀνέτως, αἶ;

— Δοκίμασε, μυλόρδε! . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου! θὰ δοκιμάσω. . .

— Πότε;

— Ἀπόψε, μετὰ μίαν στιγμὴν, εὐθύς. . . σοὶ τὸ ὀρκίζομαι!

— Δυστυχῆ μου Λεάνδρε, χωρὶς ἄλλο θ' ἀγαπᾶς περιπαθῶς κάμμιναν χαρίεσσαν Ἠρῶ.

— Δὲν ἀγαπῶ ἰέρειαν τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλ' αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀφροδίτην!

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ μυστηριώδης αὐτὴ θεὰ τῶν Δαρδανελλίων;

— Δὲν εἰξεύρω. Ὁ Στέφανος καὶ ἐγὼ τὴν εἶδομεν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, τὴν παρηκολουθήσαμεν καὶ τὴν ἐθαυμάσαμεν, ἰδοὺ τὰ πάντα. Βραδύτερον, ἐνθυμήθη τὸ ἐξάισιον αὐτὸ πλάσμα καὶ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ τὸ ἐπανίδω. . . διότι τὴν ἀγαπῶ!

— Εἶνε τουρκικὴ Ἀφροδίτη; . . .

— Ἑλληνικὴ. . . γεννηθεῖσα ἐν Χίῳ, ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τῶν οὐρανίων καὶ γῆτων μεγαλοπρεπειῶν!

— Ἡ θεὰ εἶναι δούλη ἢ μεγάλη κυρία, ἐλευθέρη ἢ ὑπανδρὸς ;

— Ὑπανδρὸς ...

— Σύζυγος τοῦ Ἡραίου ;

— Σύζυγος ἀνδρὸς φρικωδέστερου, μισητοτέρου τοῦ δυσμόρφου σιδηρουργοῦ τοῦ μυθολογικοῦ οὐρανοῦ. Σύζυγος παλαιῶ ἐμπόρου τῆς νήσου Ρόδου, ἡλιθίου, ὀκνηροῦ, ὅστις διάγει τὸν βίον του λησμονῶν τὴν σύζυγόν του καὶ τρώγων ὀπιον... θὰ τὸν τιμωρήσω.

Ὁ Ἐκενὴδ ἐγέλασε διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ποιητοῦ.

— Στέφανε ! ἐφώνησεν ὁ λόρδος Βύρων ἀποταθείς πρὸς τὸν πιστὸν ὑπρέτην του, ἀκουσόν με, διὰ νὰ ὑπακούσης καλῶς : τὰ κοσμήματά μου, χρήματα καὶ μίαν λέμβον ! θὰ διέλθω τὸν πορθμὸν νηχόμενος, σὺ δὲ θὰ μὲ παρακολουθῆς μακρόθεν ἐντὸς τῆς λέμβου ὅταν φθάσω εἰς τὴν ἀντικρὺ ἀκτὴν θὰ ζητήσω φιλοξενίαν παρὰ τοῦ ἀρχεῖου ἐκείνου ὀπιοφάγου θὰ ἴδω τὴν σύζυγόν του, θὰ τῆ ὁμιλήσω, θὰ γονυπετήσω ἐνώπιόν της... σὺ θὰ περιμένῃς τὰς διαταγὰς μου εἰς τινὰ καλύβην ἐλεήμονός τινος χωρικοῦ τοῦ τόπου.

Ὁ ὑποπλοίαρχος εἰς μάτην ἀντέλεξεν ὁ εὐγενὴς φίλος του ἀπεφάσισε νὰ ἐξωθήσῃ τὴν ἰσχυρογνωμίαν μέχρι τῆς ρωμαντικωτάτης ἀφροσύνης. Ὁ λόρδος Βύρων πολλὰκις ἐφραντάσθη νὰ ὑποκριθῆ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐρανίζετο ἀπὸ τῆς ἱστορίας τῶν ποιητικῶν διασημοτήτων ὄλων τῶν λαῶν ἐδοκίμασε νὰ παραστήσῃ, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, τὸ χαριέστατον πρόσωπον τοῦ Λεάνδρου.

Ἐπὶ τέλους ὑπετάχθησαν, εἰς τὰς παιδαριώδεις σκέψεις τοῦ εὐφυοῦς τούτου εὐγενοῦς, ὅστις ἦτο εὐπιστος ὡς μαθητῆς, ἐνθουσιῶν ὡς ποιητῆς, ὑπερήφανος ὡς πατρίκιος τῆς Ἀγγλίας. Ἡ λέμβος καὶ αἱ προμήθειαι ἠτοιμάσθησαν ὁ ὑποπλοίαρχος μετέβη μόνος εἰς τὸν δρόμονά του. Ὁ λόρδος Βύρων ἐρρίφθη εἰς τὰ ὕδατα, ἐνδεδυμένος καθ' ὀλοκληρίαν ὁ δύσμοιρος Στέφανος ἤρξατο κωπηλατῶν, ἀνήσυχος καὶ δεόμενος καθ' ἅπαν τὸ διάστημα, ἐν ᾧ παρετῆρει ἀσκηραμικτῆ τὴν κεφαλὴν τοῦ αὐθέντου του.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκτὴν ὁ λόρδος Βύρων ἦτο εἰς ἄκρον κεκοπιαικῶς, ἔτρεμε καὶ ἠσθάνετο ἐαυτὸν λιποθυμοῦντα· κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ καὶ εὐτυχῆς διελογίσθη ὅτε ἀλιεύς τις προσέφευγεν αὐτῷ φιλοξενίαν, παρακαλέσας αὐτὸν ν' ἀναπαυθῆ ἐπ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν ἀθλίαν καλύβην του.

Ὁ πτωχὸς Τοῦρκος παντελῶς ἠγνόει τὸν βαθμὸν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ φιλοξενουμένου αὐτοῦ· περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ ἢ τῆς περιουσίας τὸν ἔκρινε μόνον ἐκ τῆς ἀπλῆς ἐνδυμασίας του. Εὐτυχῶς διὰ τὸν εὐγενῆ τὸν φοροῦντα λευκὴν περισκελίδα καὶ βαμβάκερον ἑσκαρδίον, ὁ ἀλιεύς παρετῆρησεν, εἰς τοὺς δακτύλους τοῦ λόρδου Βύρωνος, δακτυλίους καὶ πολυτίμους λίθους· ἐκτός

δὲ τούτου ὁ προφανὴς σεβασμὸς τοῦ Στεφάνου πρὸς τὸν συνταξιδιώτην του προσέθετεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του παράδοξόν τι εἰς τὸ μυστήριον ὅπερ ἔτι δὲν ἐμάντευε· τῷ ἐφάνη ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ πρὸς μέγαν τινὰ βεζύρην, πρὸς ὑπουργόν τινὰ τοῦ σεραγίου, ἀμεινίζοντα εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτηται τὸν λαὸν τῆς αὐτοκρατορίας, ὑπὸ τὴν ἀμφίβολον ἐνδυμασίαν μικρεμπόρου ἢ Ἰταλοῦ τυχοδιώκτου. Ἡσχύνθη διὰ τὴν οἰκτρὰν φιλοξενίαν ἣν προσέφερε πρὸς τοιοῦτον ἐπισκέπτην· δι' ἔξελθὼν λάθρα τοῦ οἰκίσκου του ἔσπευσε νὰ κοινοποιήσῃ τὸ συμβᾶν τούτο πρὸς πλούσιον γείτονά του. Ὁ γείτων ὠνομάζετο Μπακρῆς, ἐξασκῆσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ἐμπόριον ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ, κάτοχος δὲ μεγίστης περιουσίας καὶ θαυμασίας γυναικός· ἡ ὠραία αὕτη Ἑλληνὶς ὠνομάζετο Αἰκατερίνη καὶ ὁ λόρδος Βύρων τὴν θαυμασίαν καλλονὴν ἐσκέπτετο ὅταν πρὸ ὀλίγου ἔλεγε : Δὲν εἶναι ἰέρεια ἀλλ' αὕτη αὕτη ἢ Ἀφροδίτη !...

Ἐπὶ τῆς ἀφροσύνης τοῦ λόρδου Βύρωνος, διὰ τοὺς περιηγητὰς, διὰ τοὺς ποιητὰς, διὰ τοὺς ἐραστὰς, δι' ἅπαντας τοὺς ἄφρονας τοῦ κόσμου τούτου ὁ λόρδος Βύρων κοιμηθεὶς ἐν τῇ καλύβῃ ἀλιεύς, ἐξύπνησεν ἐντὸς αἰθούσης, ἢς ἡ πολυτέλεια ἐπραγματοποιεῖ πάσας τὰς φαντασίας τοῦ ἀνατολικοῦ πλοῦτου. Ὁ Μπακρῆς τῷ προσέφερε καπνοσύριγγα καὶ εὐδὴ καπνόν, εἰπὼν αὐτῷ εἰς Ἰταλικὴν διαλεκτὸν, ὅτι τοῦτο ἦτο προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ λοιμοῦ. Ἡ οἰκοδέσποινα καθήμενὴ ἐπὶ τοῦ διβανίου, ἠγέρθη τάχιστα ἵνα τῷ προσφέρῃ γλυκίσματα. Ἐπὶ τῷ ἐκόμισαν καφέ, μῦρα καὶ ὕδωρ. Κεκλιμένος ἐπὶ πλατέος προσκεφαλαίου καὶ τὰ βλέμματα ἐστραμμένα κατὰ τὸ ἦμισυ πρὸς τὴν ὠραίαν σύζυγον τοῦ οἰκοδεσπότου, ὁ λόρδος Βύρων ἀνεμνήσθη τῶν παρηγορητικῶν λόγων οὗς ὁ Μωάμεθ ἀπευθύνει πρὸς τοὺς σφοδρῶς ἐρώντας ἐκ τῶν ὑπηκόων του : «Τὰ ρόδα ἐφ' ὧν θέλει καθῆσθαι ὁ γνήσιος πιστός, οἱ φοίνικες, αἱ πορτοκαλεῖαι, τὰ εὐδὴ δένδρα, ἅτινα θὰ τὸν καλύπτωσι διὰ τῆς αἰωνίας αὐτῶν σκιᾶς, αἱ κρήναι, αἵτινες θὰ ρέωσι μετ' Ἰσοῦ ἡδέος ψιθύρου ὁμοίου πρὸς τὸν τῆς μουσικῆς, πάντα ταῦτα οὐδὲν εἰσὶ, πρὸ τῶν ἐξαισίων καὶ θελητικῶν οὐρὶ τὰ ὅποια τὸν ἀναμένουσι !...» Ὁ λόρδος Βύρων ἔβλεπεν ἤδη ἐαυτὸν ἐντὸς τοῦ μαγικοῦ παραδείσου τοῦ προφήτου· οὐδὲν ἐξισοῦτο πρὸς τὸ ἀνίερνον τοῦτο οὐρὶ ὅπερ ὠνομάζετο Αἰκατερίνη !

Νεανίς τις εἰσηλθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ αὐθέντου της, ποτὸν ὅπερ ὁ Μπακρῆς ἤρξατο νὰ πίνῃ μετὰ μειδιάματος ἀρρήτου ἠδονῆς. Ἐξηπλώθη χαῦνος, ἀπεχαιρέτισε τὴν σύζυγόν του πέμπων αὐτῇ ἀσπασμούς, ἐχαιρέτισε τὸν φιλοξενούμενον αὐτοῦ καὶ ἐψιθύρισε, διὰ συγκινημένης καὶ τεθλιμμένης φωνῆς.

— Εἶναι ἡ ὠρὰ τοῦ ταξιδίου μου εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων !

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Παραράματα : Ἐν σελίδι 256, στίχῳ 2, ἀντὶ λευκά, ἀνάγν. χρυσῶ. — Στίχῳ 3, στίχῳ 6, ἀντὶ μπουρετὶ ἀνάγν. μπουρῶ.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τὰ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐπαινεθέντα, καὶ ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ ἡμετέρου φύλου ἀπλήστως ἀναγινωσκόμενα καὶ περιπαθῶς ἀδόμενα

ΣΧΕΛΟΝ ΕΞΗΝΤΗΘΗΣΑΝ

Ὅσοι καὶ ὄσοι δὲν τ' ἀνεγνώσαν. ἄς σπεύσωσιν ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΕΝΟΥΝ ΕΤΙ

Κρῖμα νὰ μὴ τάχῃ κανεῖς ! Γρήγορα θὰ μετανοήσῃ.

Τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀντίτυπα εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῇ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντὶ δραχ. 3 ἀδετα καὶ 4 χρυσόδετα.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἔξῃ βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμὰι σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «Ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ. δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆς», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακνὸν δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponsou de Terrail δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῦη δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ λ. 70 (80)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχεῖον Συμβᾶν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccoppe δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετᾳφράσαις Κλεάνθους Ν. Τριαγαφύλλου Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

Ποήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρῆ, μετᾳφράσαις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντζιάσσα, δραχ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνουφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Σαβιῆ Μαρμιῆ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἠτοίμησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδετὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετῆθ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννισάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)